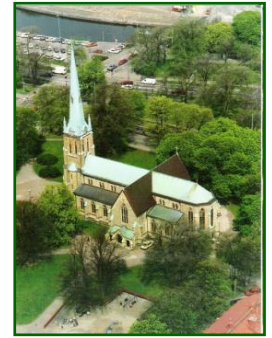

Gēteborgas latviešu ev. lut. draudze

Draudzes ziņas,
2017. gada ziemā

ARCHIBĪSKAPES SVĒTKU VĒSTĪJUMS

Bija 1946. gads. Latvieši pulcējās bēgļu nometnēs rīkotajos dievkalpojumos. Viņu mācītāji centās sagādāt ilustrācijas dziesmu lapiņām. Starp daudzām citām, kartiņā redzam Anša Bērziņa ilustrāciju, kur svētā ģimene ir ceļā uz Ēģipti. Pretim pūš stiprs vējš. Zem zīmējuma lasām divus vārdus no Mateja ev. 2:14: "...un bēdza..." angļu valodā un citās, parasti tulko, "devās prom", vai 'aizgāja' uz Ēģipti. Paši būdami bēgļi, latviešu tulkotāji un šis mākslinieks gribēja atgādināt, ka ir liela atšķirība starp to vai dodies prom, vai bēdz. Vienā gadījumā, liekas, pats izvēlies kurp doties, otrā, citu rīcība nosaka tavējo.

Mīļās māšas un mīļie brāļi Kristū!

Priekā atzīmējot Kristus piedzimšanas svētkus un lūdzot, lai Dievs bagātīgi svētī visus savus bērnus 2017. gadā, aicinu īpaši pieminēt pasaules neskaitāmos bēgļus. Kā reiz Kristus Bērna ģimene, tā tagad, viņi dodas pretī vējam - briesmās un grūtībās. Dodoties pretī nezināmai nākotnei, lai stiprina apustuļa Pāvila vārdi: *"Esiet priecīgi cerībā, pacietīgi bēdās, neatlaidīgi savās lūgšanās."* (Rom. 12:12) Atcerēsimies lūgt par tiem, kuŗiem mēs, latvieši, varētu sniegt iedrošinājumu, jo mūsu tautas un Baznīcas vēsture apliecina Dieva uzticību vishaotiskākajos laikos.

Ta notika arī pirms 70 gadiem, kad māc. Kārlis Purgailis devās no kalpošanas ASV uz Santpaulu, pie latviešiem. Domājot par bēgļiem, kas dodas jūrā, mācītāja vārdi liekas tik mūsdienīgi: *"Ārā aurē vējš un šļakst viļņi, kuŗis grīļojās kā piedzēris. Un šis ir ziemsvētku vakars, kad ģimenes sapulcējas gan mājās, gan arī baznīcās pie eglītes, pieminot Kristus dzimšanu. "Miers virs zemes" – bet ne uz jūras. Aiz apaļā lodziņa, kur mana vieta, trako saniknotā jūrā. Kad Kristus piedzima, tam nebija vietas. Mūsu dienās ir daudz vietu, bet, kas mums tagad trūkst, ir Kristus."*

Tas ir tāpat kā tagad, kad tik daudziem trūkst Kristus, bet, paldies Dievam, netrūkst arī, kas Viņam tic un kalpo! Un vēl pasaules malu malās atskan vēsts, kam spējas pārvērst cilvēkus: *"Nebīstieties, redziet, es jums pasludinu lielu prieku, ka būs visiem ļaudīm, jo jums šodien Dāvida pilsētā ir dzimis Pestītājs, kas ir Kristus, Kungs."* (Lūkas ev. 2:10-11) Un Viņš dala veltes, kuŗu skaits aug, jo vairāk tās atdodam! Tā darbojās Dievs un jūs, kas kopā esiet mūsu Baznīca! No sirds pateicos LELBĀL prezidijam, Virsvaldei, Tijai Abulai, savai draudzei un katram jums par uzticīgo darbu, lūgšanām, ziedoto laiku un līdzekļiem! Jūsu kalpošana ir dāvana, kas nes godu Dievam un svētību neskaitāmiem mūsu draudzēs un latvju tautā.

Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas ārpus Latvijas Virsvaldes un savā vārdā šajos Ziemsvētkos un 2017. gadā novēlu ticību, cerību, spēku, laimi, izturību un mīlestību! Šogad liels prieks sveikt jaunus draugus, jo mēs esam auguši! Ar jauno apgabalu Latvijā, ar jaunu draudzi Īrijā! Turpinot augt, lūgsim, lai Dievs sargā no visa, kas vairotu sāpes vai liegtu latvju tautai vai mums garīgi augt, saņemt Viņa žēlastību vai piedzīvot Kristus mīlestību. Viņš lai dziedina, saved kopā, pasargā un dāvina mieru. 2017. gadā atzīmēsim Reformācijas 500. gadadienu! Arī tādēļ

noslēdzu ar Mārtiņa Lutera atgādinājumu. Atceries - *“Eņģelis nesaka tik vien, ka Kristus ir dzimis; viņš teic: jums, jums Viņš ir dzimis!”*

Lūgšanās vienota ar jums Kristus mīlestībā un Ziemassvētku priekā!

Jūsu
Lauma Zušēvica
Archibīskape

ARCHIBĪSKAPE

LATVIJAS EVANĢĒLISKI LUTERISKĀ
BAZNĪCA ĀRPUS LATVIJAS

ADRESE 5438 Wild Rose Circle
Greendale, WI 53129 USA
TĀLRUNIS 414-421-3934
EPASTS pastorlauma@gmail.com
www.lalbal.org

2016. gada 11. decembrī

*„Ja jūs esat baudījuši, ka tas Kungs ir labs, ejiet pie Viņa kā pie dzīva akmens,
kas gan cilvēku atmests, bet Dievam izredzēts un svēts. Un uzceliet no sevis pašiem
kā no dzīviem akmeņiem garīgu namu un topiet par svētu priesteru saimi,
nesot garīgus upurus, kas Dievam ir patīkami, caur Jēzu Kristu.” (I Pēt. 2: 3 – 5)*

Aug. god. Gēteborgas draudzes mācītājiem, prāv. levai Graufeldei, draudzes priekšniecei Eddai
Laiviņai, draudzes locekļiem un viesiem, mīļām māsām un mīļiem brāļiem Kristū!

Mūsu Baznīcas Virsvaldes vārdā un personīgi, es jūs apsveicu un no sirds novēlu Dieva svētību
atzīmējot Gēteborgas draudzes 70. gadu jubileju! Lūgšanās mēs esam ar jums un priecājamies
līdz, jo ticam, ka jūs patiesi esat baudījuši, cik Dievs ir labs! Jau 70 gadus draudze piedzīvojusi,
cik Viņa žēlastība iedvesmo un iedrošina kalpot Viņam ar drosmi un pateicības pilnām sirdīm!
Atskatoties savā vēsturē kā spogulī, kaut jūs sevi ieraudzītu Dieva nama cēlēju vidū! Mēs
pateicamies katram par tik ilgu gadu līdzdarbību un līdzdalību mūsu Baznīcas kopējā Dieva
valstības celšanas darbā!

Ejot pretīm nākotnei, lai Dievs dod drosmes un palāvības svētītu ticību un Kristus mīlestību ar
kuŗu vienmēr dalīties ar visiem! Šajā jubilejas dienā liekas pavisam vietā noslēgt ar Mārtiņa Lutera
vārdiem: *“Cik spēcīga ir mūsu ticība, tik liels jābūt mūsu priekam: citādi tas nemaz nevar būt!”*

Lūgšanās un priekā vienota ar jums Kristus mīlestībā.

Jūsu,

+ Lauma Zušēvica
Archibīskape

Uzruna Gēteborgas Hāgas baznīcā Latviešu draudzes 70. gadu jubilejā

70 gadi ir ilgs laiks un tas ir arī bijis garš ceļš. Dzīves ceļš. Svētceļojums.

Katra mūsu dzīves ceļš ir ceļojums, varbūt arī svētceļojums. Ko tas īstī nozīmē?

Pēdējos trīs gadus, Spānijā dzīvojot, mēs kalnos staigādami bieži sastapām nogurušu
svētceļinieku grupas, kas bija dienām un nedēļām gājuši ar smagām mugursomām tālajā ceļā uz
Santjāgo, pa tā dēvēto Jēkaba ceļu. Reiz es viņiem jautāju, kādēļ viņi to dara, kādēļ viņi uzņemas
šīs grūtības. Daži teica, ka viņi to dara tādēļ, ka daudzi to darījuši pirms viņiem. Citi, ka paša ceļa
dēļ. Un vēl citi, lai atklātu kaut ko, lai iemācītos kaut ko par sevi, par pasauli, par citiem un varbūt
arī par Dievu.

Svētceļojums nozīmē - doties ceļā. Reizēm mēs ejam brīvprātīgi un pēc mūsu pašu izvēles, bet
citreiz esam spiesti doties tālāk apstākļu dēļ: dzīves situācijas maiņas, veselības vai politisku
apstākļu un notikumu dēļ.

Tas nozīmē ņemt savu nastu uz pleciem. Tā var būt viegla, bet tā var arī būt ļoti, ļoti smaga. Un
reizēm mēs atklājam, ka tā ir kļuvusi par smagu, lai to panestu. Reizēm mēs atklājam, ka vecie

pieradumi, vecās, pierastās domas, vecie domu gājieni un musturi vairs mums nekalpo. Vai arī mēs saprotam, ka nepieciešams mūsu dzīvi vienkāršot tā, lai rastos vieta jauniem resursiem, jaunam ceļam, kas tik tikko sākas.

Doties ceļā nozīmē pārkāpt sliekšnim. Vecais ir beidzies, pagājis, zudis. Bet jaunais vēl nav pienācis. Tas ir brīdis, kad jāatklāj, kas mūs nes un atbalsta, kas mums patiesi nepieciešams mūsu dzīves ceļā. Tas nozīmē palaist vaļā kaut ko no vecā un pamazām kļūt atvērtiem kaut kam jaunam.

Arī tad, ja sekojam citu pēdās (līdzīgi kā Jēkaba ceļā), jāiet vienmēr ir mums pašiem. Ceļš top tikai tad, kad to ejam, nakamais solis atklājas tad, kad esam kustībā.

Tas reizēm nozīmē neērtības un grūtības. Vārds „svētceļinieks” daudzās valodās nak no vārda “perigrine”, kas nozīmē “svešinieks”. Ir grūti būt svešiniekam un svešumā. Tas nozīmē atstāt savu komforta zonu un pierastās ikdienas ērtības, parastās takas un ceļus. Bet tas arī nozīmē atklāt savas augošās spējas un resursus.

Svētceļojumam nepieciešams jauniesācēja prāts. Kas tas ir? Ta ir spēja paskatīties uz lietām tā, it kā tās redzētu pašu pirmo reizi. Tā, kā bērni to spēj darīt.

Mūsu dzīves ceļā mēs sastopamies ar nezināmo. Jaunām, nepazīstamām vietām, svešām sejām, jauniem, vēl nepazīstamiem cilvēkiem, dzīves apstākļiem un situācijām. Tas no mums prasa mazliet atteikties no pierastās kontroles. Bet tas savukārt arī nozīmē, ka mēs kļūstam atvērti jaunam dāvanām.

Un beigās katrs mūsu dzīves ceļojums galu galā ved uz mājām. Šajā ceļojumā mēs varam atklāt, ka mājas ir mūsos pašos, pie citiem, mums mīļiem cilvēkiem un pie mūs mīlošā un vienmēr aicinošā Dieva, kas ir visu svētceļojumu galamērķis. Mājas ir dzīļa, mīloša klātbūtne mūsos.

Mēs nekad neejam šo ceļu vieni. No paša sākuma līdz pēdējam solim Dievs to iet ar mums.

Kāds ir šis mūsu Dievs? Mūsu Dievs ir tāds Dievs, kas mūs dziļi, dziļi saprot. Dieva Dēls nenāca šajā pasaulē kā varenais un bagātais, viņam pašā šīs zemes dzīves sākumā bija jābēg no vardarbīgas okupācijas varas, jāatstāj dzimtā vieta un zeme.

Šajā Ziemassvētku laikā mēs nākam pie Dieva, jo Dievs nāca pie mums Jēzū.

Viņš nenāca kā varens ķēniņš, bet kā bērns.

Viņa dzimšana netika izziņota augstākajās aprindās, bet parastiem cilvēkiem, kas strādāja naktsmaiņā.

Viņš nenāca kā varens un vardarbīgs dievs, bet ievainotībā un trauslumā, apdraudētā situācijā un kūlī, silītē.

Viņš nenāca ar varu, viņš nenāca, lai mūs pārliecinātu, bet viņš nāca, lai parādītu mums, kāds Dievs patiesi ir. Un parādot mums, kāds Dievs ir, viņš parādīja mums, kādi mēs, cilvēki, varētu būt, varētu kļūt.

Viņš nāca pie mums Kristus bērņā un tādēļ mēs šodien nākam pie viņa.

(Pēc Pete Marshall, Iona Community)

Dr. Urzula Glīneke

2016. gada 11. decembrī

Dievkalpojumu vada prāveste Ieva Graufelde, sprediķo Dr. Urzula Glīneke, dievkalpojumu kuplina koklētājas un dziedātājas: Jolanta Vasilijeva, Santa Markusone, Rudīte Roos, Ināra Gleizde, Līga Taube.

Geteborgas Latviešu Evaņģēliski Lutheriskā draudze

Gēteborgas latviešu ev.lut.draudze iesāka savu darbību 1945.gada 23.septembrī ar pirmo draudzs mācītāju **Pauli Jaunzemi**. Darbība un dievkalpojumi notiek Nikolaja baznīcas telpās, Kungsgatan 45. Darbība un dievkalpojumi notiek bez protokoliem.

1946.gadā ir sanemta mutiski atļauja, ka draudzes var darboties un tā **1946.gada 29.septembrī** Nikolaja baznīcas telpās notiek draudzes pilnsapulce, piedaloties, 29 draudzes locekļiem. Draudzē ir reģistrējušies 41 vīrieši, 28 sievietes un 17 bērni. Vēlēšanās ievēl draudzes pirmo valdi: draudzes priekšnieks **Jānis Alfrēds Bērziņš**, priekšnieka vietnieks **Kārlis Liepiņš**, kasieris **Alberts Sproģis**, sekretārs **Jānis Ticis**, valdes loceklis **Jānis Stepāns**.

Ar **1947.** gadu draudze notur dievkalpojumus Hāgas baznīcā. 1947.gada 28. septembrī draudzes priekšnieks Jānis Alfrēds Bērziņš atteicās no amata, un par draudzes priekšnieku ievēl **Karli Liepiņu**. Draudzē ir 86 draudzes locekļi.

1959.gada 22.februārī, pēc vienpadsmit gadiem, Kārlis Liepiņš atsakās no draudzes priekšnieka amata, un priekšnieka vietnieks **Mārgers Baltgailis** pārņem draudzes vadību. Ārkārtas pilnsapulcē 1959.gada 15.novembrī Margers Baltgailis un visa valde atsakas no amatiem. Draudzē tagad ir 234 draudzes locekļi. Par draudzes priekšnieku ievēl **Jani Ikši**.

1961.gada 19.februāra pilnsapulcē Janis Ikše atsakās no amata. Draudzē ir 267 draudzes locekļi. Ārkārtas pilnsapulcē 1961.gada 19.martā, ievēl **Ģedertu Pukatu** par draudzes priekšnieku.

1961/62 gadā no draudzes izstājās daļa draudzes locekļi un nodibina jaunu Rietumzviedrijas draudzi.

1967. gadā draudze ir 314 draudzes locekļi.

1995. gada oktobrī Ģederts Pukats aiziet mūžībā un draudzes priekšnieka amatu līdz nākamai pilnsapulcei pilda **Ilgvars Šmits**.

1996. gada pilnsapulce ievēl **Ilgvaru Gūtmani** par draudzes priekšnieku, un viņš pilda šo amatu līdz 2011. gadam.

2011. gada pilnsapulce ievēl **Uģi Bērzinu** par priekšnieku.

2014. gadā Uģis Bērziņš atsakās, un par draudzes priekšnieci ievēl Sandru Virsnīti.

2016. gadā, darba apstākļu dēļ, Sandra Virsnīte atsakās no draudzes priekšnieces amata un pilnsapulce ievēl **Eddu Laiviņu** viņas vietā.

Draudzes macitaji: **Pauls Jaunzems, Armīns Treus, Olģerts Laiviņš**. Pēc mācītāja Laiviņa nāves, draudze neievēl mācītāju, bet dievkalpojumus vada Dr. Normunds Kamer-grauzis, Dr. Imants Alksnis, un prāveste Ieva Graufelde.

Draudzes ergelnieki: **Karlis Karelis un Peter Wagsjö.**

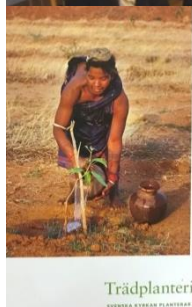

Ilgvars Gūtmanis stāsta par draudzes vēsturi.

Hāgas zviedru draudzes padomes priekšseža vietniece, Christina Ljungars, nodod sveicenus no draudzes un pasniedz dāvanu. "Lettiska Församlingen, en gåva har överlämnats till Svenska Kyrkans internationella arbete. Lyckönskningar vid 70-årsjubileet."

Starp apsveicējiem bija arī goda konsuls Jonas Steen. Ilgvars gūtmanis bija sagatavojis draudzes foto albumu.

Atspīdēšanas laiks

Ar šo dienu mēs ieejam skaistā Atspīdēšanas, vai Epifānijas laikā mūsu Baznīcas gadā. Šī ir jau sestā diena Jaunā Gadā un es no sirds Jūs apsveicu tajā un izlūdzos Dieva svētību dodoties tālāk 2017. gadā pa to ceļu, ko mums paredzējis Dievs. Ne vienmēr ir tik viegli to saredzēt, bet tik bieži tas nav tādēļ, ka Viņš to nav apgaismojis.

Pašiem kādreiz sevi jāpārliecina celties un doties pie pienākumiem, vai darbiem, kas prasa domāt jaunās kategorijās! Kādreiz nav viegli, jo jāuzdrīkstas nepalikt 'uz vietas', tikai tādēļ, jo tur ir drošāk, vai viss ir tik ierasts un jauks. Dievs lai dod, ka mums netrūktu ticības doties tur, kur Viņš vada, arī ja mēs nonāktu vēl neiepazītā teritorijā, vai pie tiem, kas nepazīst Kristu vai Viņa evaņģēliju, un mūs pat uzskata par bīstamiem. Kā reiz Jēzus laikā, tā tagad, pasaulē netrūkst Herodu, vai jaunuma un grēka pretspēka Kristus patiesībai.

Dosimies 2017. gadā bez bailēm, ne tikai aiz ziņkārības, bet aiz pārliecības, ka sekojot ilgām pēc patiesības, mēs arvien nonāksim pie Kristus. Dosimies tālāk šī gada Reformācijas jubilejas garā, gatavībā sevi pārbaudīt, sevī reformēt to, kam jāpārtop, vai jāatjaunojas. Pateiksimies arvien par tiem, kas mūs mudina dalīties ar to, ko esam Kristū atklājuši un no Viņa saņēmuši. Kaut katram mēs būtu gatavi sludināt, ka Viņš ir gaisma, kas laužās cauri tumsai, ko dažkārt piedzīvojam pasaulē, vai paši sevī izjūtam.

Reiz Zvaigznes dienas dziesmā (*meld.:Finlandia*) nezināms autors aicināja:

"Pie debesīm ir zvaigzne uzlēkusi, Tik mirdzoši tās stari lejup krīt.
Sirds, kas tik ilgi gaismu meklējusi, Nu visos ceļos debess gaisma mirdz!
Pie debesīm ir zvaigzne uzaususi. Sirds, vai to jūti, kā tā starot prot?
Tai sāpei, kas tik ilgi sāpējusi, Nāks Glābējs Jēzus saldu mieru dot.
Pie debesīm ir zvaigzne uzlēkusi. Nav citas par to spožākas nekur.
Sirds, kas tu, tumsu nesot, piekususi, Tev gaisma tur, tev spoža gaisma tur!

Tā Viņa gaisma, kas par sevi vēsta:

"Es, Jēzus, sūtīju savu eņģeli liecināt jums draudzēs par visu šo. Es esmu Dāvida sakne un dzimums, mirdzošā Rīta Zvaigzne!" (Jņ atkl. 22:16)

Un par mums Viņš vēsta:

"Jūs esat pasaules gaisma.: pilsēta, kas atrodas kalnā, nevar būt apslēpta. Gaismekli iededzis, neviens to neliek nem pūra, bet lukturī; un tas spīd visiem, kas ir namā. Tāpat lai jūsu gaisma spīd cilvēku priekšā, tā ka tie redz jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir debesīs!" (Mt. 5: 14-16)

Dievs lai svētī, ka šodien īpaši spoži mirdziet līdz ar visu mūsu Baznīcu - visu 2017. gadu - Dievam par godu un slavu, mūsu latvju tautai un līdzcilvēkiem visur par svētību!

Kristus mīlestībā,
Jūsu + Lauma

1517 – 2017 REFORMĀCIJAI 500 GADI

Dieva taisnība ticībā uz Jēzu Kristu ir visiem, kas tic; tur nav nekādas atšķirības, jo visi ir grēkojuši un visiem trūkst dievišķās godības. Dieva žēlastībā visi tiek attaisnoti bez nopelna, jo viņš tos atpircis Kristū Jēzū, viņā, ko Dievs licis par izlīgumu viņa asinīs, ko saņemam ticībā, lai Dievs parādītu savu taisnību. (Rom. 3,22-25)

2016. gada 6.novembrī

Vai lepojamies, ka esam luterāņi?

Pieņemmu, ka vairums mēs te esam luterāņi. Varbūt te ir arī kāds katolis vai baptists. Varbūt arī kāds, kurš vēl īsti nezina, kam pieslieties. Bet vairums esam luterāņi. Un jautājums ir - vai esat lepni būt luterāņi? Pagājušā pirmdienā bija Reformācijas diena, nākamgad 500 gadu Reformācijas jubileja. Liela lieta. Vai esam lepni par to? Par to, kas mēs esam, un lepni par to, kas mēs neesam?

Nākamgad, tātad, apritēs 500 gadi kopš Mārtiņš Luters uzrakstīja 95 tēzes. Viņš vēlējās uzsākt nopietnu dialogu par jautājumu, vai tiešām cilvēki tiek atbrīvoti no soda par grēku, ja viņi nopirks grēku atlaides biļetes. Johans Tecels, kurš bija galvenais grēku atlaižu pārdošanas menedžeris un

Šī projekta sabiedrisko attiecību speciālists, pie tam arī dominikāņu mūks, bija izvērsis plašu reklāmas kampaņu saistībā ar šīm grēku atlaižu biļetēm. Baznīcai - kā jau vienmēr - bija vajadzīga nauda, cita starpā arī svētā Pētera katedrāles celšanai Romā. Banka lielo aizdevumu atteica, tāpēc miljoni bija jānopelna kā citādi. Un viena no stīgām, uz kuras pietiekami cītīgi paspēlējot vienmēr kaut kas atlec, ir *bailes*.

Tolaik vairums cilvēku, arī Lutērs pats, atradās baiļu varā no taisnprātīgā un dusmīgā Dieva, no atbēdīgā Dieva, no elles ugunīm un tiesas dienas. Kaut gan ne jau toreiz vien šīs bailes diriģēja cilvēku rīcību, prātu un maku. Tas, ka mūsu katra skapī ir kāds skelets un mūsu šlīpse aptraipīta, nav izņēmums nevienam no mums. Visi ir grēkojuši un visiem trūkst dievišķās godības. Un, ja ir tā, ka kāds cits uzņemas ar šiem skeletiem un traipiem tikt galā un to visu kaut kā tā vai no nobēdzināt vai iztīrīt, ka ne pēdu vairs nepaliek, tad mēs tādām itin labprāt labi samaksātu. Ja kāds uzņemtos tā vienkārši un ātri mūsu ēnas padarīt par nebijušām, mēs būtu gatavi tā dēļ šķirties no apaļas sumiņas, vai ne? Un tam nav nekāda saistība ar ticību Dievam, bet ar mūsu *bailēm*. Un Lutērs, būdams priesteris un - kā tagad mēs sacītu - arī psihoterapeits, vai kā toreiz teica - biktstēvs, runājot ar saviem klientiem atklāja, ka viņi, nopirkuši savas grēku atlaižu biļetes, vairs nav gatavi veikt to iekšējo darbu un iet to garīgās izaugsmes ceļu, ko var katrs iziet tikai viņš pats. Nopērkot biļeti, cilvēks nopirka ilūziju, ka ar viņa dzīvi, ar viņa iekšējo pasauli, attiecībām, izaugsmi - viss ir pilnīgā kārtībā. Un teica - man neko vairāk nevajag. Man visi papīri kārtībā. Re, kur biļete, par dārgu naudu pirka. Tie, protams, ir tīrie murgi.

Un Luteru tas ārkārtīgi satrauca. Viņš pats bija ilgstoši cīnījies ar jautājumu - *kā atrast žēlsirdīgo Dievu?* Un studējot Bībeli bija nonācis pie nepārprotamas atziņas, ka Dieva žēlastību nevar iegūt nedz ar morāliski skaidru dzīvi vai citiem sasniegumiem, kur nu vēl - naudu. Žēlastība ir žēlastība. Tā ir tīra dāvana. Nepelnīta. Nenopelnāma. Nepazaudējama. Dievs mūs mīl nevis *tāpēc*, ka. Tāpēc, ka esam labi vai labi izturamies, vai nešķīramies, nedaram to vai citu. Mēs esam atpestīti, *jo* Dievs mūs mīl. Mēs *jau* esam. Mums nevajag neko darīt, lai tā būtu. Tikai tas ir jāapzinas. Jāuzticas. Luteram šī bija ārkārtīgi svarīga brīvības izpratne. Kaut kas tāds, ko var salīdzināt ar jaunas domāšanas paradigmas atklāšanos. Tā bija kā atgriešanās no grēkiem, no malda, no tumsas, no murga.

Šajā nedēļā - saistībā ar Reformācijas atceri - katoļu baznīca spēra nozīmīgu soli, lai padziļinātu dialogu attiecībās ar evaņģēlisko un luterisko baznīcu. Tā izteicas gatavību strādāt pie tā, lai šīs abas lielākās Rietumu baznīcas daļas varētu piedzīvot kopīgu dievgaldu. Pāvesta Franciska dotais miera sveiciens Upsalas arhibīskapei ir zīme, kas liecina nevis par pasaules galu, bet par jaunas pasaules uztveres veida dzimšanu.

Nav nekāds noslēpums, ka Reformācijas laika mantojums ir ne tikai no jauna iegūta brīvība Dieva priekšā un žēlsirdīgais un cilvēkus iekļaujošais Dievs, bet arī šķiršanās, naida, viens otra nepieņemšanas, viens otra ienīšanas, nesaprašanas smagā nasta, kas neizbēgami ir sekojusi līdz abām konfesijām, šī nasta ir ierakstīta abu konfesiju genogrammās. Kamēr tas netiek aptverts un dziedināts, nelīdzēs pat visekselentākie teoloģiskie formulējumi. Uz senajiem aizspriedumiem un ievainojumiem dzimušajām pēc-reformācijas baznīcas paaudzēm ir jāmeklē jauns savstarpējas sarunāšanās, bet visvairāk ieklausīšanās veids. Un tas nav viegls ceļš, kas ejams ne tikai producējot optimistiskus dokumentus, bet visvairāk rādot piemērus, kuriem abas baznīcas varētu sekot. Ģimenei, kuras locekļi gadsimtiem ilgi viens otru ir apsaukājuši par antikristiem un uzskatījuši, ka tie, pie kuriem nepiederam mēs, ir nolemti ellei, kuras locekļi savstarpēji ir karojuši un viens otru nogalinājuši, līdz pārdaļījuši īpašumus un novilkuši striktu robežu viens otra starpā, paliekot gadsimtiem ilgu aizspriedumu un nepiedošanas varā, arvien pieminot otra izdarītos pāridarījumus - tādai ģimenei nonākt pie dziedinātām attiecībām nav vienas dienas vai pat viena

gada desmita jautājums. Tomēr, ja paveicas, ja paturam prātā franciskāņa Ričarda Rora grāmatas "Dievišķā deja" pausto domu, ka Dievs ir attiecības un plūsma cilvēku un visas esības starpā un ka mums ir nepieciešams jauns revolucionārs skats uz visām lietām, atbrīvojoties no priekšstata, ka Dievs ir monarhs, kurš vieniem dod žēlastību un citiem nē. Dievs ir attiecības un šī *Trīsvienīgā* Dieva kategoriskais imperatīvs ir - *radiet attiecības nevis tās sagraujiet!* Radiet uzticēšanos un sarunu nevis noslēgšanos un spītīgu turēšanos pie saviem - it kā tik objektīvi pareizajiem uzskatiem.

Tuvojoties Reformācijas 500 gadei atkal no jauna daudzi pētnieki pievēršas Luteram, atklājot, ka viņā - tāpat kā jebkurā no mums - ir ne tikai gaišās, bet arī tumšās puses. Viņš ir arī vardarbīgas notis. Viņš nav kāds nekritizējams gaismas tēls. Luters, piemēram, nostājās pirmu pusē, kuri nežēlīgi izrēķinājās ar saviem pretiniekiem, dzīves beigās viņš turēja naida runas pret ebrejiem, cilvēkus ar garīgās attīstības traucējumiem viņš uzskatīja par velna bērniem, atbalstīja raganu vajāšanas. No daudziem skata punktiem viņš bija tipisks dažādu māņticību pārņemts viduslaiku cilvēks, un šis mantojums nāca viņam līdzī arī, kad viņš veidojās kā jauna laikmeta celmlauzis. Un tas savādāk nemaz nevar būt. Mēs nekad netiekam projām no tām saknēm, no kurām nākam arī tad, ja koku, par ko esam izveidojušies, Gara spēks liec pavisam citā virzienā. Luters bija tikpat pretrunīgs kā jebkurš, kura dzīvē sastopas vecais un izmirstošais un jaunais un vēl nepazīstamais. Tā ir pārmaiņu laika pretruna, ko sevī nes visi cilvēki un visas sabiedrības, kuras dzīvo paradigmu maiņu laikos, laiku lokos. Tādos laikos dzīvojam arī mēs.

Vai mums ir pamats lepoties, ka esam luterāņi? Neskatoties uz visām Luteru un viņa iniciētās reformācijas ēnas pusēm? Varbūt baznīcas atjaunatnei bija vajadzīgs labāks nekā Luters cilvēks? Gaišāks cilvēks, ne tik pretrunīgs. Tāds, kurš daudz gudrāk iznestu cauri baznīcu šiem laiku lokiem. Kāds katoļu publicists Viljams Vinklers pauž ļoti pārsteidzošu viedokli šajā jautājumā. Viņš uzskata, ka šodienas pāvestam Luters būtu jāpasludina par svēto. Publicists raksta, ka saskaņā ar izpratni apziņas attīstības stadijām katoļu baznīca bez šāda revolucionāra un dumpinieka kā Luters nebūtu izdzīvojusi. Baznīca būtu nogrimusi korupcijas purvā. Tai bija vajadzīgs atjaunoties. Tāpēc katoļu baznīca ir Luteram lielu pateicību parādā. Un šobrīd tā ir laba iespēja šādu pateicību izrādīt - uz gaidāmajiem svētkiem.

Vai Luters pats sevī uzskatīja par svēto? Droši vien nē, ja ar vārdu *svēts* saprotam kādu nevainojamu un pilnīgu dzīvi. Luters bija labi iepazinis savas dvēseles tumšās dzīles, viņš pazina tās arī citos. Viņš bija ļoti skeptisks, ka kāds cilvēks varētu kļūt morāliiski pilnīgs. Un neticēja, ka cilvēks var atbrīvojties no ļaunā un to uz visiem laikiem sevī pārvarēt. Un tā ir, ka mēs - cilvēki - esam labā un ļaunā mistrojums - kā tāds lietotu preču veikals, kurā visādas lietas - labas un sliktas saliktas kopā. Mūsu mīlestības impulsi sajaukušies ar skaudību, alkatību, dažkārt ļaunumu. Savos labākajos brīžos esam gatavi uz lieliem pacēlumiem, nesavtīgu nodošanos. Un tomēr mēs paliekam sašķelti un tumšu dzelmju pilni. Šis mistrojums bija priekš Luteru neatrisināma dilema - kā tas var būt, ka labo, ko mēs gribam, mēs nedaram, bet ļauno, ko negribam, mēs darām? Kurš mani no tā atbrīvos - viņš sauca kopā ar apustuļi Pāvilu? Jā, ir - un par to Pāvils pateicās Dievam caur Jēzu, mūsu Kungu - kā dzirdējam lasījumā.

Varbūt kādi no jums sociālajos tīklos ir pamanījuši kādu mūsu laika evaņģēliski luteriskai konfesijai piederošu mācītāju Nadju Bolcu-Vēberi. Viņa jau ir paspējusi izraisīt lielu interesi un furoru, jo viņas izskats nemaz neatbilst priekšstatam par to, kādam vajadzētu izskatīties mācītājam vai mācītājai. Viņas ķermenis ir notetovēts no galvas līdz kājām, daudzi tetovējumi saistīti ar evaņģēlija notikumiem, daudzi ar baznīcas gada notikumiem. Patiesībā, viņa ir kā staigājoša bērnu Bībele un liturģiskais gads. Vieni izgrezno kanceļi un pieliek pie sienas karogu

tajā vai citā krāsā, šī mācītāja to dara uz sava ķermeņa. Un viņas dzīvesstāsts ir vēl aizkustinošāks. Kā raksta pati mācītāja - tetovējumi priekš viņas ir bijis veids, kā to, kas viņā iekšā, izpaust uz āru. Tetovējumus viņa sākusī veidot kopš 17 gadu vecuma, kas jau toreiz bijis citiem ļoti šokējoši. Viņa vēlējusies sabiedrībai parādīt, ka nav tās daļa, ka viņa tai nepieder. Taču viņas tetovēšanas mānijai bijis arī garīgs pamatojums. Bērnībā Nadja tikusi vesta uz kādu ļoti konservatīvu un vecmodīgu

baznīcu, bet kad sācies pusaudža vecuma, viņa vairs nav vēlējusies tajā atrasties. Nadja aizrāvusies ar narkotikām un alkoholu, ieslīgusi dziļā arogancē pret Dievu, līdz - kā viņa saka - Dievs teicis, ka tā vairs dzīvot nevar. Kāds mācītājs ir atklājis viņai jaunu pieeju Dievam. Un tajā nozīmīgu lomu spēlējusi Lutera mācība par taisnošanu ticībā. Nadja ir sākusī terapiju, kas palīdzējusi atbrīvoties no atkarībām, un teoloģijas studijas. Un, kad studiju pēdējā gadā katram ir bijis jāīsteno kāds praktisks projekts, Nadja izlēmusī dibināt alternatīvu draudzi, kuru nosaukusī "Draudze visiem grēciniekiem un svētajiem", jo bija no Lutera mācījusies, ka cilvēks vienlaikus ir gan svētais, gan grēcinieks. Kāpēc to tik maz var redzēt baznīcā - Nadja sev jautājusī, vērojot, cik sveša ar saviem tetovējumiem viņa jutusies savā vecajā draudzē un ka neviens no viņas draugiem nav uz baznīcu gājis, jo tā nav bijusī vieta, kurā viņi būtu varējuši justies pieņemti. Tapēc viņa veidojusī draudzi, kura dibināta uz viesmīlības un atvērtības principa priekš visiem - dievbijīgajiem un šaubu pilnajiem, autsaideriem un parastiem pilsoņiem, ticīgajiem un neticīgajiem, tādā veidā ņemot nopietni Lutera teikto, ka mēs - pilnīgi visi - dzīvojam tikai no Dieva žēlastības. Savā ziņā - patiešām luterisku draudzi, kurā neviens netiek vērtēts pēc tā, kas viņš ir un kāds viņš ir. Mācītāja saka - Jēzus turēja mielastu kopā ar grēciniekiem un mīlēja viņus. Mūsu draudzē mēs esam kopā ar cilvēkiem, kuri mūs uztrauc, no kuriem mēs kaitina, biedē, dažkārt arī ievaino. Grēks man nenozīmē uzsmēķēt cigareti. Grēks ir, ka mēs visi esam salauzti cilvēki un tajā pat laikā brīnumaini cilvēki, kurus Dievs mīl tādus, kādi mēs esam, lai arī neviens no mums neko nedara līdz galam pareizi un pilnīgi. Dievs mūs pazīst un mums piedod. Daudzi domā, ka piederēt draudzei un nākt uz baznīcu nozīmē izvērtēt sevi, savu pagātni, savu vidi un atzīt tikai to par labu, kas atbilst kādiem it kā Dieva uzstādījumiem vai prasībām. Taču tas ir liels pārpratums. Cilvēkiem uz baznīcu ir jānāk tādiem, kādi viņi ir.

Baznīca patiešām ir vieta, kurā ir vieta katram. Taču dzīvē šie skaistie vārdi nozīmē spēt pārkāpt pāri daudziem aizspriedumiem un savām komforta zonām, līdz tu saki - jā, arī viņam te ir vieta, arī viņš te drīkst sēdēt. Taisnošana ticībā - par to šajā laikā runā daudzās luterāņu draudzēs. Taču, vai daudz ir to vietu, kurā šī teorija saskan ar praksi? Es domāju, ka šādu vietu nav daudz. Sprediķot, ka Dievs mīl visus cilvēku ir viena lieta. Runāt par to ir viens. Bieži mēs patiešām nesaprotam, ko paši runājam. Jo mīlēt visus cilvēkus patiešām nozīmē visus. Mēs visus mīlam. Taču tikko kāds kļūst atšķirīgs, sāk krist laukā no rāmjiem, neadekvāti izpausties, tā mūsu mīlestībai gals. Taču patiesa kristīga sadraudzība ir nevis tāda, kur drīkst rādīt tikai savu glancēto un uzfrišināto pusi, bet arī to, kur mājo grēki, kur sāp ievainojumi, arī savu ēnas pusi bez bailēm, ka tiks apsūdzēts, tiesāts, vērtēts, atstumts. Īsti luteriska draudze un baznīca vairāk līdzinās anonīmo alkoholiķu grupai nevis kādai dievbijīgu un sapostu - iekšēji un ārēji - ļaužu pulciņam. Luterisks - ir nevis tikai tas, kas luteriski tic, bet tas, kas luteriskā ticībā rīkojas, kas ir aptvēris, kas ir šīs dārgums, kas gandrīz 500 gadus nes Lutera vārdu.

Līdz šim mani Luters nekad tā īpaši nav aizrāvis. Visa tā mūžīgā ņemšanas ar Lutera sprediķu, domu graudu, dažādu rakstu izdošanu un atsaukšanos uz tiem, godīgi sakot, man bieži ir kritusi uz nerviem. Lai arī esmu luteriskās baznīcas mācītājs un kalpoju Lutera draudzē. Tomēr ieraugot luterisko ticības kodolu šādā veidā, apsūbējusī pērle iemirdzās jaunā gaismā. Ja tāda ir luteriska ticība, tad es lepojos būt luterānis. Jo luteriskais mantojums ir ne tik daudz kāda literatūra, kas

jāizdod, bet ticība, ka esam apžēloti, mīlēti, pieņemti, ka mūsu grēcīgums, mūsu nepareizība, mūsu atšķirīgums, mūsu nastas, stigmatas nešķir mūs no Dieva. Luteriskais mantojums ir draudze, kurā tas viss nešķir cilvēkus vienu no otra, kurā cilvēki mācās viens otru pieņemt Dieva mīlestībā. Un tad jāatzīst, ka 500 gadu laikā kopš Reformācijas ir ļoti maz kas darīts, lai šo mantojumu iemantotu un laistu apgrozībā.

Protams, cilvēciskie grēki un nepilnības vienmēr bija un būs izaicinājums, jo mēs vēlamies būt augstāki par citiem, pareizāki par citiem, morāliiski pilnvērtīgāki par citiem. Mēs nevēlamies mīlēt savus ienaidniekus, piedot vai ļaut, lai piedod mums. Mēs gribam, lai uzvar mūsu taisnība. Mēs sludinam labo vēsti, taču nepadomājam, ka labā vēsts ir pati sliktākā labā vēsts, kāda vien ir iespējama, jo tā ir labā vēsts, žēlastība, piedošana, līdzietība gan mums - ko ar prieku pieņemam, bet arī mūsu ienaidniekiem, ļoti *konkrētiem* ienaidniekiem. Un tieši tas mūs satricina un dara bezjēdzīgus tik daudzus mūsu pūliņus un panākumus, jo labā vēsts aizslauka prom visu, kā mēs esam centušies tikt uz pjedestāla, būt labākiem nekā *tas muitnieks*. Mēs neesam labāki kā tie. Un tomēr mēs dzīvojam.

Un tāpēc jau luteriskā ticībā un baznīca vienmēr ir asociējusies ar vienkāršību, askētismu, nesamākslotību, jo - *kam tas viss?* Dievam to nevajag. Jā kādam patīk teātris, viņš var to spēlēt. Tas nav aizliegts. Taču tam ir jābūt *labam* teātrim. Lai nebūtu tā, ka spēlējot teātri, tu spēlē teātri. Luteriskā ticība ir ļoti reālistiska. Tai nav ilūziju par cilvēku. Uz to neatstāj iespaidu pat visgreznākās maskas. Tā zina, ka mēs - beigu beigās - visi esam s... uz kociņa, bet reizē svētie un brīnumainie.

Tas ir luteriskais mantojums. Mēs esam sašķelti un pretrunīgi - kā visi lielie Bībeles tēli. Tikpat viltīgi kā Jēkabs, slepkavnieciski kā Mozus, laulības pārkāpēji kā Dāvids, glēvi kā Pēteris, psihiski slimi jeb dēmoni apsēsti kā Marija Magdalēna - tieši tāpat kā Pāvils, kurš bija kristiešu vajātājs un priecīgs par katru nogalēto jaunās ticības piekritēji, pie tam arī ar smagām veselības problēmām, gan kā Luters - visai agresīvi noskaņots, netaisns un ievainojošs.

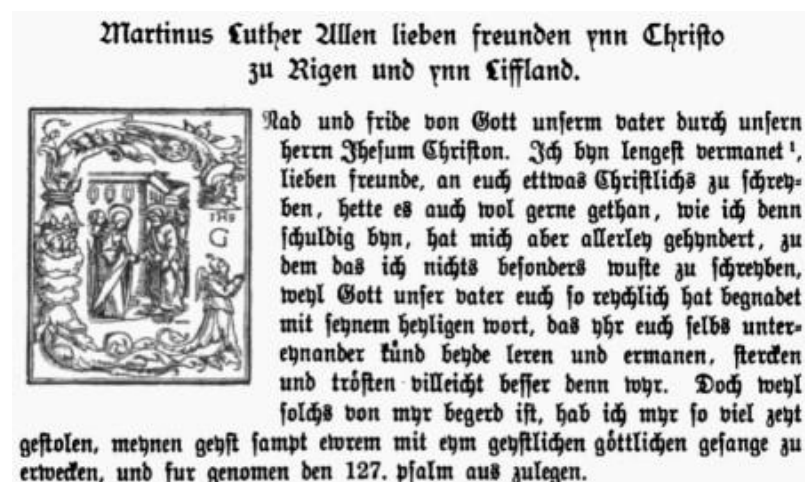
Cilvēki ar reālu ticību, proti, ar ticību, kas balstās nevis iedomās un ilūzijās, bet realitātē. Tikai ticība, kas balstās neizskaistinātā realitātē, ir ticība Dieva žēlastībai, ka mēs dzīvojam no Dieva žēlastības. Jo Dieva Gars tikai pie tiem cilvēkiem kaut ko var paveikt, kuri raugās uz sevi reāli un tieši tāpēc arī paļaujas uz Dieva žēlastību, jo cita, uz ko paļauties jau vairāk nav.

Apustulis Pāvils, piemēram, par svētajiem uzskatīja visus kristīgos cilvēkus. Nevis viņu pareizo dzīvju, bet gan kristības dēļ. Tā dēļ, ka viņi atradās attiecībās ar Dievu. Tā dēļ, ka viņi bija dzirdējuši un aptvēruši, ka ir Dieva pieņemti un mīlēti. Un ka to nevar un to nevajag nopelnīt, jo to, kas jau ir, to nekādi vairs nevar nopelnīt.

Varbūt tieši šī luteriskā ticība ir tā, kas pēc 500 gadiem atkal ir vajadzīga, lai baznīca atjaunotos, atdzimtu un uzplauktu jaunā spēkā un jēgā?

Linards Rozentāls, Rīgas Lutera draudzes mācītājs

Paldies manam draugam Andreāsam Ebertam par daudziem impulsiem šī sprediķa tapšanā!

Lutera vēstule Rīgas un Livonijas kristiešiem (1523)

2017. gadā bija jāatvadās no....

2016. gada februārī mūžībā aizsaukts **Aleksandrs Kristsons**.

2016. gada jūlijā mūžībā aizsaukts **Harijs Vasks**.

2016. gada oktobrī mūžībā aizsaukta **Laima Jansone**.

MUŽĪGU MIERU, DIEVS DOD . . .

2016. gada Kapu svētki. Viesojās mācītājs Rinalds Gulbis no Vācijas.

[Uzaicinājums uz Gēteborgas latviešu ev.lut. draudzes 2017. gada pilnsapulci](#)

Draudzes Valde izsludina gadskārtējo draudzes locekļu pilnsapulci š.gada 12. februārī Hāgas draudzes telpās Haga Östergata 30.

Pilnsapulce sāksies uzreiz pēc Dievkalpojuma Hāgas baznīcā. Dievkalpojuma sākums plkst. 14:00. Pēc pilnsapulces kopīga sadraudzība.

Pilnsapulces darba kārtība

1. Pilnsapulces atklāšana, mirušo draudzes locekļu piemiņa, svētbrīdis.
2. Pilnsapulces vadītāja, sekretāres un balsu skaitītāju vēlēšanas.
3. Konstatēšana vai pilnsapulce sasaukta saskaņā ar statūtiem.
4. Pilnsapulces darba kārtības apstiprināšana.
5. 2016.gada pilnsapulces protokola nolasīšana un pieņemšana.
6. 2016.gada draudzes darbības un ekonomiskais pārskats.
7. Revīzijas komisijas ziņojums.
8. Draudzes darbības un ekonomiskā pārskata pieņemšana un valdes atbrīvošana no atbildības.
9. Budžeta priekšlikums un to pieņemšana.
10. Vēlēšanas komisijas ziņojums.
11. Valdes priekšnieka vēlēšanas.
12. Valdes locekļu un kandidātu vēlēšanas.
13. Revīzijas komisijas vēlēšanas.
14. Vēlēšanu komisijas vēlēšanas.
15. Draudzes Sinodes pārstāvju vēlēšanas.
16. Turpmākā darbība.
17. Dažādi jautājumi.
18. Pilnsapulces noslēgums.

Sirsnīgi aicinot Draudzes Valde 2017.gada janvārī

Gēteborgas Latviešu ev.lut. draudzes 2017. gada paredzētie dievkalpojumi

Svētdien 15. janvārī
plkst. 14.00
Hāgas baznīcā

Atspīdēšanas laika dievkalpojums ar dievgaldu,
prāveste Ieva Graufelde.
Pēc dievkalpojuma sadraudzība Hāgas draudzes telpās.

Svētdien 12. februārī
plkst. 14.00
Hāgas baznīcā

Atspīdēšanas laika dievkalpojums,
prāveste Ieva Graufelde
Pēc dievkalpojuma draudzes gadskārtējā pilnsapulce un
sadraudzība Hāgas draudzes telpās.

Svētdien 12. martā
plkst. 14.00
Hāgas baznīcā

Gavēņu laika dievkalpojums ar dievgaldu,
prāveste Ieva Graufelde,
Pēc dievkalpojuma sadraudzība Hāgas draudzes telpās.

Pirmdien 17. aprīlī,
plkst. 14.00
Hāgas baznīcā

Lieldienu dievkalpojums ar dievgaldu,
prāveste Ieva Graufelde
Pēc dievkalpojuma sadraudzība Hāgas draudzes telpās.

Svētdien 21. maijā,
plkst. 14.00
Hāgas baznīcā

Ģimenes dienas dievkalpojums ar dievgaldu,
mācītāja Zilgme Eglīte
Pēc dievkalpojuma sadraudzība Hāgas draudzes telpās.

Svētdien 11. jūnijā,
plkst. 14.00
Hāgas baznīcā

Aizvesto tautiešu atceres dievkalpojums ar dievgaldu,
mācītāja Zilgme Eglīte
Pēc dievkalpojuma sadraudzība Hāgas draudzes telpās.

Svētdien 20. augustā,
Kvībergas kapsētā

Kapu svētki,
mācītāja Zilgme Eglīte
Pulcēšanās Hāgas draudzes namā pulksten 12.30

Draudzi aprūpē:
Prāv. Ieva Graufelde
08-50 89 40 45
leva.graufelde@svenskakyrkan.se

Māc. Zilgme Eglīte
076 940 6140
Zilgme.eglite@svenskakyrkan.se

Priekšsēde:
Edda Laiviņa
031-42 22 17
edda.laivins@outlook.com

Sekretāre:
Rudīte Roos
0303-77 74 92
rudite.roos@gmail.com

Kasiere:
Elita Veide
0320-46 161
elita.veide@gmail.com

Pērminderis:
Gunārs Veide
0320-46 161

Sadraudzības organizatori:
Edda Laiviņa,
Elita Veide,
Rudīte Roos,
Gunārs Veide ar palīgiem